

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 130/18
Люксембург, 13 септември 2018 г.

Решение по съединени дела C-54/17
Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato („AGCM“)/Wind Tre SpA и
C-55/17, AGCM/Vodafone Italia Spa

Пускането на пазара на SIM-карти, в които предварително са въведени и активирани настройки за платени услуги, представлява агресивна нелоялна търговска практика, когато потребителите не са били предварително информирани за това

Подобно поведение представлява по-специално „доставка на непоръчани стоки“, подлежащо на санкциониране от национален орган, различен от предвидения в правото на Съюза в областта на електронните съобщения

През 2012 г. Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (италианският орган за защита на конкуренцията и пазара „AGCM“) налага санкции на дружествата Wind Telecomunicazioni (понастоящем Wind Tre) и Vodafone Omnitel (понастоящем Vodafone Italia), тъй като търгуват SIM-карти (*Subscriber Identity Module*), в които предварително са въведени и активирани някои настройки за услуги за сърфиране в интернет и гласова поща, за които на ползвателя се фактурират разходи за използване, в случай че той не поиска изрично тяхното деактивиране. AGCM упреква двете дружества, че не са информирали предварително и по подходящ начин потребителите за обстоятелството, че тези настройки за услуги са предварително въведени и активирани, както и за това, че са платени. Услугата за сърфиране в интернет е можела дори да доведе до осъществяване на връзки без знанието на ползвателя, по-специално чрез приложения, наречени „*always on*“ (винаги активни).

Сезиран от Wind Tre и Vodafone Italia, Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (регионален административен съд Лацио, Италия) отменя решенията на AGCM, като обявява, че тези санкции са от компетентността на друг орган Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Орган за гарантиране на комуникациите, „AGCom“).

Сезиран с въззивни жалби Consiglio di Stato (Държавен съвет, Италия), поставя предварителни въпроси пред своя пленум. С решение, постановено през 2016 г., пленумът предварително установява, че съгласно италианското право компетентността за санкциониране на самото нарушение на задължението за информация в сектора на електронните съобщения принадлежи на AGCom, при положение че санкционирането на „агресивна търговска практика при всякакви обстоятелства“ (като по-специално „доставката на непоръчани стоки“) е от компетентността на AGCM, включително в сектора на електронните съобщения¹.

Въпреки това Consiglio di Stato изпитва съмнения относно съвместимостта на даденото от пленума тълкуване с правото на Съюза. Ето защо той решава да постави преюдициални въпроси за тълкуване, от една страна, на Директивата за нелоялните търговски практики² (чиято цел е да осигури високо ниво на закрила на всички потребители), и от друга страна на

¹ Пленумът на Consiglio di Stato е взел предвид процедурата по установяване на нарушение, образувана от Европейската комисия срещу Италия за това, че не е транспонирала в сектора на електронните съобщения Директивата за нелоялните търговски практики.

² Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 149, 2005 г., стр. 22; Специално издание на български език, 2007 г., глава 15, том 14, стр. 260). („Директива за нелоялни търговски практики“).

правото на Съюза в областта на електронните съобщения (по-специално Рамковата директива³ и Директивата за универсалната услуга⁴, чиято цел е да се осигурят качествени обществено достъпни услуги чрез ефективна конкуренция и избор, като възлагат на националните регулаторни органи („НРО“) — в Италия, AGCom — задачата да гарантират високо равнище на защита за потребителите в специфичния сектор на електронните съобщения). По-специално Consiglio di Stato иска от Съда да се установи дали поведението на разглежданите телефонни оператори може да се квалифицира като „доставка на непоръчани стоки“ или в по-широк смисъл като „агресивна търговска практика“ съгласно Директивата за нелоялните търговски практики и дали правото на Съюза в областта на електронните съобщения допуска национална правна уредба, по силата на която „доставката на непоръчани стоки“ попада в приложното поле на Директивата за нелоялните търговски практики, от което следва, че НРО не е компетентен да санкционира такова поведение.

С днешното си решение Съдът отбелязва, че искането за услуга трябва да се изразява в свободен избор на потребителя. При положение **обаче, че потребителят не е бил уведомен както за себестойността на разглежданите услуги, така и за предварително въведените и активираните настройки за тях в закупената от него SIM-карта** (което следва да се провери от националната юрисдикция), **не може да се приеме, че той свободно е избрал доставката на такива услуги.** В това отношение е без значение фактът, че използването на услугите в някои случаи може да изисква съзнателно действие от страна на потребителя. Също така е без значение, че потребителят е имал възможност да поиска деактивирането или сам да деактивира тези услуги, тъй като не е бил информиран предварително за тяхното съществуване.

Съдът отбелязва, че макар националната юрисдикция да следва да определи типичната реакция на средния потребител, не изглежда очевидно, че средният купувач на SIM-карта може да си даде сметка, че тя съдържа предварително въведени и активирани услуги, които могат да доведат до допълнителни разходи, както и за това, че някои приложения или самото устройство могат без негово знание да се свържат с интернет или че има достатъчно технически познания, за да извърши сам необходимите настройки, за да деактивира тези услуги или тези автоматични свързвания от устройството си.

Съдът стига до заключението, че без да се засягат проверките, които следва да бъдат направени от запитващата юрисдикция, **поведения като вменените на въпросните телефонни оператори представляват „доставка на непоръчани стоки“ и следователно съгласно Директивата за нелоялните търговски практики, нелоялна практика — и по-точно агресивна практика — при всякакви обстоятелства.**

От друга страна, Съдът констатира, **че няма противоречие между разпоредбите на Директивата за нелоялните търговски практики и Директивата за универсалната услуга по отношение на правата на крайните ползватели.** В действителност последната директива задължава доставчика на услуги за електронни съобщения да предоставя определена информация в договора, а първата директива урежда специфични аспекти на нелоялните търговски практики, като „доставката на непоръчани стоки“. Затова Съдът обявява, че правото на Съюза не допуска национална правна уредба, по силата на която поведение, представляващо „доставка на непоръчани стоки“, трябва да се преценява с оглед на Директивата за нелоялните търговски практики, от което следва, че съгласно тази

³ Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195), изменена с Директива 2009/140/ЕО на европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ 2009, L 337, стр. 37 и поправка в ОВ L 241, 2013 г., стр. 8).

⁴ Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ L 337, 2009 г., стр. 11).

правна уредба НРО по смисъла на Рамковата директива не е компетентен да санкционира такова поведение.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете със Corina Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293